

Marko Mandič: Igralec

Ko se je Marko Mandič pred leti pojavil na plakatu filma *Barabe*, je odseval podobo slovenskega upornika brez razloga, romantičnega nasilnega prestopnika, ki je, tako kot tudi sam Zupaničev film, črpal svojo bit bolj iz filmskega kot iz resničnega sveta. V podobi kratko ostrizenega in jeznega mladeniča je bilo zaznati prikrito očaranost s klasičnimi filmskimi junaki, nekaj neotipljivo filmičnega, skratka nekaj, kar je pripadalo izključno svetu filma. Zdelo se je, da je Marko kot filmski igralec razbremenjen bremena svojega resničnega jaza, ki potisnjen v ozadje zlahka prepušča osebnosti raznovrstnih filmskih likov.

In vendar ga filmski svet ni posvojil kar čez noč. V naslednjem letu je odigral vidno vlogo v tv-filmu *Vladimir*, a potem se je znova posvetil gledališču. Borštnikova nagrada in nagrada Sklada Staneta Severja le uradno potrjujeta njegovo nadarjenost, ki jo je sam potrjeval z vsako novo vlogo na odru Drame, kjer se je s svojimi neverjetnimi preobrazbami dokazoval kot eden naših najboljših mladih igralcev. Njegova naturalistična ponotranjena igra pa je seveda z odra vseskozi nagovarjala filmske ustvarjalce in jih nevsiljivo vabila k sodelovanju.

Marko je namreč nedvomno filmski igralec, o čemer priča tudi njegova mladostniška pot v New York, kjer je pol leta študiral igranje na Lee Strasberg Theatre Institute in se izpopolnjeval po Strasbergovi metodi, ki je proslavila številne slavne hollywoodske igralce. A njegova ljubezen do filma se je končno materializirala, če lahko tako rečemo, šele v zadnjih dveh letih, ko je Marko filmske vloge začel dobivati eno za drugo. *L ... kot ljubezen*, *Tea*, *Pokrajina št. 2* in *Skrivnost debelega hrasta* so naslovi celovečernih filmov, v katerih je nastopil. Vse tri njegove vloge, ki smo si jih lahko ogledali na 10. FSF, pa so le potrdile, da še zdaleč ni šlo za naključje, ko so ga na letošnjem Berlinalu uvrstili med vzhajajoče evropske zvezde oziroma med Shooting stars. Marko Mandič se je izkazal predvsem kot tranvestit v filmu *L ... kot ljubezen* Janje Glogovac in kot filozofsko navdahnjeni, zapiti pisatelj v kratkem filmu *Vikend paket* Borisa Palčiča, v dveh precej različnih, a nedvomno markantnih filmskih vlogah.

Tako je znova vzbudil vtis, da v filmih preprosto prebiva. Polnokrvno življenje filmskih junakov zanj ne obstaja zgolj v času, ko kamera teče, temveč njegovi filmski liki živijo mnogo dlje. To Marku omogoča, da jim lahko zleze pod kožo, jih postavi v najrazličnejše življenjske situacije ter se z njimi zlije v eno. Tako postaja resnični soustvarjalec filmov, saj režiserju omogoča, da le-ta svoj lik preko Marka spozna do najmanjše potankosti, ga skozenj vseskozi opazuje ter izmed vsega, kar mu Marko ponuja, izbere tiste malenkosti, ki jih potrebuje v svoji zgodbi.

Je eden redkih slovenskih igralcev, ki je za filmskega režiserja izrazito nepredvidljiv. Njegov igralski izraz je namreč tako gnetljiv, da lahko zaide v najrazličnejše smeri in zato so tudi njegovi filmski liki tako raznoliki, tako drugačni. Marko je igralec, ki iz vloge v vlogo preseneča. In to v najbolj pozitivnem smislu.

Mediha Musliović: Igralka

»Dolgo sem iskal primerno igralko za vlogo Sabine. V Sarajevu smo najeli celo agencijo, a so nam ponujali predvsem igralke, ki sem jih že poznal. Nato pa sem po golem naključju, v ljubljanski Drami, kjer je gostovalo Sarajevsko narodno pozorišče, zagledal na odru neki obraz, ki je vlekel pozornost nase, čeprav je stal zelo daleč.«

Tako je »usodno« srečanje z bosansko igralko Medihom Musliović opisal Metod Pevec, ki ji je nekoliko kasneje ponudil prvo večjo filmsko vlogo v svojem filmu *Estrellita – pesem za domov* in ji tako omogočil, da po letih dokazovanja na sarajevskih odrskih deskah svoj talent pokaže tudi širnemu filmskemu občinstvu. Pred tem je namreč Mediha nastopala le v nekaterih kratkih in študentskih filmih ter v priljubljeni bosanski televizijski nadaljevalki *Viza za prihodnost*, medtem ko so vlo-

ge Bosank v filmih pogosto igrale makedonske, hrvaške, srbske in tudi slovenske igralke. Tudi zato bo najbrž vloga Sabine za Medihom vselej ostala nekaj posebnega:

»To so bili trenutki mojega življenja, obarvani s toplimi človeškimi pogovori, s prijateljskimi očmi in delom, delom, delom. Leto dni sem se družila s scenarijem. Veliko pogovorov, vprašanj, diskusij, strinjaj in nestrinjaj je bilo v tistem letu. Tudi strahu ... In vedno prisotna, tudi do poslednjega snemalnega dne, tista shakespearjevska misel 'vemo, kdo smo, a ne vemo, kaj bi lahko bili'. Sabina sem bila jaz, v okoliščinah, ki jih je 'vsilil' scenarij.«

Scenarij pa ji je seveda vsilil neverjetno težke okoliščine. Sabina je razočarana gospodinja, ki živi na eksistencialnem robu, medtem ko se njen mož vse bolj pogreza v svet alkohola in igralskega. V zameno za sinovo srečo je prisiljena ponuditi edino, kar premore – svoje telo, nakar jo mož v napadu besa neke noči posili. Skozi vsa ta čustvena stanja se Mediha prebija z neverjetno dvojnostjo igralskega izraza. Njena Sabina je po eni strani obupana, občutljiva in čutna mlada ženska, iz katere pa vseskozi puhti nezlomljiva notranja moč matere, ki se je pripravljena žrtvovati za svojega otroka. In ta notranja moč je v filmu naravnost zastrašujoča, tako da pred njo razumljivo poklekne oba njena možka.

Mediha je svojo profesionalno igralsko kariero začela že zelo zgodaj, ko je v letih 1996 in 1997 med študijem na sarajevski akademiji igrala v vojnem gledališču. Diplomirala je leta 1999 in se zaposlila v Sarajevskem narodnem pozorišču, kjer je do danes ustvarila številne izjemne vloge in se uveljavila kot ena najbolj nadarjenih mladih igralk v Bosni in Hercegovini.

Iz časov svojih začetkov se najraje spomni »velikega človeka, profesorja in režiserja Aleksandra Jevđevića«. Lansko leto preminuli gledališki, filmski in televizijski režiser je bil njen profesor na akademiji, Mediha pa je nastopala tudi v njegovi zadnji gledališki predstavi *Velika bijela zavjera*.

Mediha Musliović ima oči filmske igralk, oči, skozi katere se zrcali njen bogati notranji svet. Ob tem pa premore tudi dovolj poguma, da se odločno zazre v te nepredvidljive globine. Vloga Sabine je bila zato najbrž začetek veliko večje zgodbe.

